

21de Møde.

Torsdag den 6te December, Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Landbrugsministeren fremsætter: Forslag til Lov om Kystfredning.

Landbrugsministeren (Fris): I de tre sidste Rigsdagssamlinger har der ad privat Vej i Folketinget været indbragt Lovforslag om Kystfredning. I sidste Samling naaede Forslaget, efter at være vedtaget i Folketinget, til 2den Behandling i dette høje Ting og blev afsluttet her med en Dagsorden, gennem hvilken Landbrugsministeren opfordredes til at fremsætte et Forslag til Lov, hvorefter der ved offentlig Foranstaltning kan blive truffet Bestemmelse om, hvorvidt det skal være tilladt at bortføre Sten og Sand m. v. fra Forstranden, og hvorefter der ligeledes ved offentlig Foranstaltning drages Omsorg for at sikre den saaledes truffne Ordning. Det Forslag, jeg i Dag skal have den Ære at forelægge for det høje Ting, haaber jeg, maa kunne danne Grundlaget for et frugtbart Samarbejde mellem de to Ting, saaledes at der deraf kunde resultere Vedtagelse af en Lov, der kunde erstatte Loven af 23de Januar 1862, som er lige lidt fyldestgørende saavel for Strandbredejerne som for Stenfiskerne, der ere henviste til at skulle søge deres Erhverv ved at optage Sten, Sand o. s. v. fra Forstranden. Hovedmanglen ved den nævnte Lov er egentlig at søge deri, at det er overladt til den enkelte Strandbredsejer at skulle søge sin Kyst fredet, hvorved det altsaa umuliggøres, at Kystfredningen kan faa det Omfang, som er nødvendigt, naar

Fredningen virkelig skal have nogen Betydning, og dette Forhold har været opretholdt i det tidligere foreliggende private Forslag. Staten har, som ogsaa udtalt af Landstingsudvalget, ifølge sin Højhedsret en Pligt til at søge at forhindre, at der foretages saadanne Arbejder paa Søterritoriet, som kunde blive til Skade for Ejerne af Strandbredden, og der er dog heller ikke Tvivl om, at det kan naas ved, at det offentlige griber ind og træffer Foranstaltninger, hvorved samtidig Kystejerne og Stenfiskerne kunde blive fri den ene for at tabe af sin Strand og den anden for at blive generet i sit Erhverv. Der er derfor her foreslaaet, at der udnævnes en teknisk kyndig Kystinspektør, som, umiddelbart efter at Loven er traadt i Kraft, berejser Stranden og gør sig bekendt med Forholdene der, hvorefter han amtsvis indgiver Beretning om de Steder, hvor han er kommen til det Resultat, at det er nødvendigt, at der bliver truffet Foranstaltninger til Kystfredning. Det bliver derefter Landvæsenkommissionens Sag — under Appel til Overlandvæsenkommissionen — at afgøre, om det maa anses for nødvendigt at frede Kysten. Kystinspektøren tiltræder som teknisk kyndig saavel Landvæsen- som Overlandvæsenkommissionen. Paa Grundlag af Landvæsen- eller Overlandvæsenkommissionens Kendelse udsteder Landbrugsministeriet derefter, særskilt for hvert Amt, Bekendtgørelse om Fredningen. Denne Bekendtgørelse er bestemt til at skulle gælde i 5 Aar, og ny Bekendtgørelse kan derefter først udstedes efter Nedsættelse af en ny Landvæsenkommission. Dog er der taget den Reservation, at Landbrugsministeriet, hvor det maatte anse det for nødvendigt, til enhver Tid kan sammenkalde en Landvæsenkommission for at foretage de fornødne Ændringer, ligesom ogsaa enhver anden, efter Udlobet af et Aar efter, at Forbudet er nedlagt, kan forlange Nedsættelse af en Landvæsenkommission for at tage enkelte Forhold under fornyet Overvejelse. Ministeriet forbeholder sig uden Landvæsenkommissionsnedsættelse at kunne nedlægge Forbud lige over for Fyrsteder, Havne og andre Steder, hvor Fredning kan være nødvendig. Det bestemmes denhos, at den, der vil søge Erhverv som